

správných úřadů dohlédacích, tedy činnost, která musí přistoupiti k projevu vůle obce, aby projev tento se stal perfektním.

Z úvah těchto dospěl nss k závěru, že ustanovení § 103 mor. ob. zř. nebylo zrušeno, pokud jde o úpravu služebních a platových poměrů obecních zaměstnanců, předpisem § 212 plat. zák. č. 103/1926 Sb. Neobstojí-li podle toho mylný názor stížnosti o derogačním účinku ustanovení § 212 plat. zák. o schvalovacím právu dohlédacích úřadů samosprávných na obsah dozorčího a sistačního oprávnění státní správy podle § 103 ob. zř. mor., pak důsledně jeví se ovšem pochybenou i konkluse stížnosti a nepřislusnosti žal. úřadu k vydání nař. rozhodnutí, na zmíněném již mylném právním názoru vybudovaná, a padá pak jako bezdůvodná i námitka stížnosti v tomto právě názoru kotvící. — — —

Poznamenati jest k úplnosti, že pokud stížnost, uvažujíc o obsahu dohlédacího práva samosprávných úřadů dohlédacích podle odst. 4 § 212 plat. zák., dovolává se násl. nss-u ze 4. prosince 1930 č. 18.998, Boh. A 8927, je citace tato v této spojitosti nepřipadná, ježto uvedený nálezh vymezuje pouze obsah dohlédacího práva samosprávných úřadů dohlédacích podle citované normy zákonné, nedotýká se však obsahu dozorčího oprávnění státní správy, jež, jak bylo dovozeno, je zcela jiné povahy. Nemůže tedy stížnost z citovaného nálezu nss-u pro podporu svého stanoviska nic vytěžiti.

V meritu napadá stížnost nař. rozhodnutí výtkou, že totiž žal. úřad, zastaviv jako nezákonné a zakázav provést usnesení měst. zastupitelstva z 15. září 1931 o povýšení spolustěžovatele P., neprávem vyslovil, že podle odst. 4 a 5 § 17 zák. č. 103/1926 Sb. přísluší jmenovanému příští náslužný přídavek teprve od 1. ledna 1934 a nikoliv již od 1. ledna 1932, jak se to stalo citovaným usnesením měst. zastupitelstva. Stížnost soudí, že ustanovení odst. 4 § 17 plat. zák. vymezuje pouze nároky úředníka při povýšení, nevylučuje však nikterak, aby mu byly přiznány i požitky vyšší, než by mu příslušely podle uvedené normy zákonné. Leč ani tu nemá stížnost pravdu. Ustanovení odst. 4 § 17 plat. zák. č. 103/1926 Sb. zní: »Při povýšení náleží úředníku v nové plat. stupnici služné rovnající se dosavadnímu služnému, není-li pak takového služného v nové plat. stupnici, služné nejbliže vyšší.« Citovaná norma zákonná vymezuje tudíž autoritativním způsobem netoliko pouze nároky úředníka co do výše služného při povýšení, jak se stížnost domnívá, nýbrž zároveň i právo úřadu, povýšení provádějícího, určujíc kogentně hranici služného, které úřad při povýšení může a smí úředníku přiznati. Není-li však v pozitivním předpisu zák. č. 103/1926 Sb. opory pro stanovisko stížnosti, že měst. zastupitelstvo bylo oprávněno přiznati P.-ovi při povýšení služné vyšší, než předpisuje odst. 4 § 17 plat. zák., pak se nedotkl žal. úřad práv st-lů, když dovolav se ustanovení odst. 1 § 212 plat. zák., sistoval mocí svého práva dozorčího jako nezákonné usnesení městského zastupitelstva, přiznávající jmenovanému takovéto vyšší služné.

Č. 11.575.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní: Podle § 20 odst. 2 zák. č. 221/1924 v původním znění byl zaměstnavatel po-

vinen nahraditi pojišťovně podpůrný náklad, přihlásil-li zaměstnance povinně pojištěného nenáležitým způsobem, i když přihláška učiněna byla ve lhůtě § 17 a dříve, než nastal pojistný případ (nárok vznikl a byl uplatněn před účinností § 13 zák. č. 184/28.)

(Nález ze dne 4. prosince 1934 č. 22.817.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 9378/31, 9289/31.

Věc: Ignác S. v S. proti zemskému úřadu v Bratislavě a náhradu podpůrného nákladu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Okresní nem. pojišťovna v H. uložila st-li výměrem z 15. března 1928, aby jí nahradil částku 1.220 Kč 02 h jako podpůrný náklad, učiněný na Barboru T., která vstoupila k němu do zaměstnání 15. ledna 1927, onemocněla 19. července 1927, k pojištění byla však přihlášena teprve 4. března 1928. Stížnost, kterou podal st-l na tento výměr, okresní úřad v Humenném zamítl. V důvodech bylo uvedeno, že st-l byl podle § 17 zák. č. 221/1924 Sb. povinen přihlásiti svou zaměstnankyni s náležitostími uvedenými v § 18 cit. zák. do 3 dnů. Podle přihlášky, zaměstnavatelem vlastnoručně podepsané a došlé pojišťovny 13. března 1927, jakož i podle relace četnické stanice v B. nepřihlásil však st-l jmenovanou náležitým způsobem, totiž se správným dnem vstupu do zaměstnání. Proto jest st-l ve smyslu cit. zákonných ustanovení povinen nahraditi pojišťovně náklad na dávky, které ona poskytla podle zákona a stanov na zaměstnankyni, nenáležitým způsobem přihlášenou. Okolnost, že st-l učinil sám dodatečnou a náležitou přihlášku, nemá na spor vlivu, neboť samo znění § 20 cit. zák. nasvědčuje tomu, že povinnost náhrady nastává v každém případě nenáležité přihlášky.

Nař. rozhodnutím zemský úřad v Bratislavě odvolání st-lovu z tohoto rozhodnutí nevyhověl z důvodů v něm uvedených, k nimž připojil ještě tyto důvody další: V přihlášce, došlé do pojišťovny 10. března 1927, označil odvolatel den 15. února 1927 jako den vstupu T. do zaměstnání, ačkoli sám doznává, že službu nastoupila již 15. ledna 1927. S tímto správným dnem vstupu přihlásil ji teprve přihláškou, došlou do pojišťovny dne 4. března 1928. Pojistný případ nastal 19. července 1927. Původní přihláška nebyla tedy náležitě učiněna. Podle § 20 odst. 2 zák. č. 221/1924 Sb. neuchránění zaměstnavatele od náhradní povinnosti ani včasná přihláška, stala-li se nenáležitým způsobem (§ 18 odst. 1 písm. a) leg. cit.).

Stížnost nemohl nss uznati důvodnou z těchto úvah:

Zúčastněná okr. nem. pojišťovna opřela svůj nárok proti st-li na náhradu podpůrného nákladu, učiněného na jeho zaměstnankyni T., uplatněný ve výměru z 15. března 1928, o ustanovení § 20 odst. 2 zák. č. 221/1924 Sb. Podle tohoto předpisu (v původním znění) je zaměstnavatel povinen nahraditi nemocenské pojišťovně náklad za dávky, jež pojišťovna učinila podle ustanovení zákona nebo stanov, ačkoli pojištěnec nebyl přihlášen buď vůbec nebo nenáležitým způsobem (§ 18 odst. 1 písm. a) nebo po uplynutí lhůty § 17 teprve, když nastal pojistný případ.

Žal. úřad zjišťuje v nař. rozhodnutí, že T. vstoupila k st-li do zaměstnání 15. ledna 1927, že v přihlášce její k pojištění, došlé do pojišťovny 10. března 1927, byl uveden jako den vstupu do zaměstnání 15. únor 1927, že jmenovaná onemocněla 19. července 1927, a že teprve v přihlášce, došlé do pojišťovny 4. března 1928, byl uveden jako den vstupu do zaměstnání den 15. ledna 1927. Stížnost správnosti zjištění těchto skutečností, rozhodných pro posouzení náhradního nároku, o který jde, nepopírá. Na jejich základě dospěl pak žal. úřad k úsudku, že T. nebyla přihlášena náležitým způsobem ve smyslu předpisu § 18 odst. 1 písm. a) cit. zák. proto, že v přihlášce došlé 10. března 1927 byl uveden jako den jejího vstupu do zaměstnání 15. únor 1927, místo správného data 15. ledna 1927, jenž byl udán teprve v přihlášce došlé 4. března 1928, tedy teprve po uplynutí lhůty přihlašovací (§ 17), když nastal již pojistný případ (19. července 1927).

Stížnost brojí proti správnosti tohoto úsudku a snaží se dovoditi, že pojišťovnou uplatněný náhradní nárok jí nepřísluší z té příčiny, že T. v době, kdy nastal pojistný případ, již přihlášena byla, totiž přihláškou došlou k pojišťovně 10. března 1927, a má za to, že nesluší se hleděti k tomu, byla-li již dříve u st-le zaměstnána či nikoli. Náзор tento jest však mylný, neboť odporuje ustanovení § 20 odst. 2 zák. č. 221/1924 Sb. v původním znění, podle něhož žal. úřad spor posuzoval. Tento předpis zavazoval zaměstnavatele, aby nahradil pojišťovně náklad tam uvedený ve 3 případech, totiž když pojištěnec: 1. nebyl přihlášen vůbec, 2. nebo byl přihlášen nenáležitým způsobem (§ 18, odst. 1, písm. a), 3. nebo po uplynutí třídní lhůty § 17, když nastal pojistný případ. V nynějším sporu jde o případ 2. Nenáležitým způsobem jest pak pojištěnec přihlášen, nemá-li přihláška náležitostí zákonem v § 18, odst. 1, písm. a) předepsaných. Jednou z nich jest, aby v ní byl udán také »den, kdy bylo započato s prací nebo službou povinně pojištěnou«. Údaj tento musí býti ovšem správný, t. j. srovnávati se se skutečností, jak to plyne ze srovnání § 18 odst. 1 písm. a) s § 17 cit. zák. — Nedostává-li se přihlášce této náležitosti, pak jest ovšem pojištěnec přihlášen nenáležitým způsobem, a jest tím dán zákonný předpoklad závazku zaměstnavatele podle § 20 odst. 2 cit. zák. Tento nedostatek sám o sobě zakládá pak již tuto jeho náhradní povinnost. Je-li tento předpoklad splněn, nemá právního významu, zda taková nenáležitá přihláška byla učiněna ještě před onemocněním pojištěncovým. Zaměstnavatel jest podle tohoto předpisu povinen nahraditi pojišťovně podpůrný náklad, přihlásil-li zaměstnance povinně pojištěného nenáležitým způsobem, i když přihláška ta byla učiněna ve lhůtě (třídní) § 17 a dříve, než nastal pojistný případ (nál. Boh. A 9378/31). Ustanovení 2. odst. § 20 zák. č. 221/24 Sb. bylo arci — co se týče případu, uvedeného shora sub 2. — změněno šem 13 zák. č. 184/28 Sb., který vynechal v něm větu »nebo nenáležitým způsobem« (§ 18, odst. 1, písm. a). Leč tohoto předpisu nelze na daný případ použiti (stížnost se ho ostatně ani nedovolává), ježto jde o nárok vzniklý a uplatněný před účinností zák. č. 184/28 Sb. (srv. nález Boh. A 9289/31).